

Sommerfuglen

Sommerfuglen ville have sig en kæreste; naturligvis ville han have sig en net lille en af blomsterne. Han så på dem; hver sad så stille og besindig på sin stilk, som en jomfru skal sidde, når hun ikke er forlovet; men her var så mange at vælge imellem, det blev en besværlighed, det gad sommerfuglen ikke være over og så fløj han til gåseurten. Hende kalder de franske Margrethe, de ved, at hun kan spå, og det gør hun, idet kærestefolk plukker blad for blad af hende, og ved hvert gør de et spørgsmål om kæresten: "af hjerte? ? med smerte? ? elsker meget? ? lille bitte? ? ikke det allermindste?" eller sådant noget. Enhver spørger på sit sprog. Sommerfuglen kom også for at spørge; han nippede ikke bladene af, men kyssede på hvert et, i den mening, at man kommer længst med det gode.

"Søde Margrethe Gåseurt!" sagde han, "De er den klogeste kone af alle blomsterne! De forstår at spå! sig mig, får jeg den eller den? Og hvem får jeg? Når jeg ved det, kan jeg flyve lige til og fri!"

Men Margrethe svarede slet ikke. Hun kunne ikke lide, at han kaldte hende kone, for hun var jo jomfru, og så er man ikke kone. Han spurgte anden gang og han spurgte tredje gang, og da han ikke fik et eneste ord af hende, så gad han ikke spørge mere, men fløj uden videre på frieri.

Det var i det tidlige forår; der var fuldt op af sommergække og krokus. "De er meget nette!" sagde sommerfuglen, "nydelige små konfirmander! men noget ferske." Han, som alle unge mandfolk, så efter ældre piger. Derpå fløj han til anemonerne; de var ham lidt for beske; violerne lidt for sværmeriske; tulipanerne for prangende; pinseliljerne for borgerlige; lindeblomsterne for små og de havde så stort familieskab; æbleblomsterne var jo rigtignok som roser at se på, men de stod i dag og faldt af i morgen, ligesom vinden blæste, det blev et for kort ægteskab, syntes han. Ærteblomsten var den, som mest behagede, den var rød og hvid, den var skær og fin, hørte til de huslige piger, som ser godt ud og dog dur for køkkenet; han var lige ved at fri til hende, men i det samme så han tæt ved hang en ærtebælg med vissen blomst på spidsen. "Hvem er det?" spurgte han. "Det er min søster," sagde ærteblomsten.

"Nå, således kommer De til at se ud senere!" Det skræmte sommerfuglen, og så fløj han.

Kaprifolierne hang over gærddet; der var fuldt op af de frøkner, lange i ansigtet og gule i skindet; det slags holdt han ikke af. Ja, men hvad holdt han af? Spørg ham.

Foråret gik, sommeren gik og så var det efterår; lige nær var han. Og blomsterne kom i de dejligste klæder, men hvad kunne det hjælpe, her var ikke det friske, duftende ungdomssind. Duft trænger just hjertet til med alderen og duft er der nu ikke synderligt af hos georginer og stokroser. Så søgte sommerfuglen ned til krusemynten.

"Den har nu slet ingen blomst, men den er hel blomst, dufter fra rod til top, har blomsterduft i hvert et blad. Hende tager jeg!"

Og så friede han endelig.

Men krusemynten stod stiv og stille og til sidst sagde den: "Venskab, men heller ikke mere! jeg er gammel og De er gammel! vi kan meget godt leve for hinanden, men gifte os ? nej! lad os bare ikke gøre os til nar i vor høje alder!"

Og så fik sommerfuglen slet ingen. Han havde søgt for længe, og det skal man ikke. Sommerfuglen blev pebersvend, som man kalder det.

Sent var det på efteråret, med regn og rusk; vinden blæste koldt ned ad ryggen på de gamle piletræer, så at det knagede i dem. Det var ikke godt at flyve ude i sommerklæder, da ville man få kærligheden at føle, som man siger; men sommerfuglen fløj heller ikke ude, han var tilfældigvis kommen inden døre, hvor der var ild i kakkellovnen, ja rigtigt sommervarmt; han kunne leve; men, "leve er ikke nok!" sagde han, "solskin, frihed og en lille blomst må man have!"

Og han fløj mod ruden, blev set, beundret og sat på nål i raritetskassen; mere kunne man ikke gøre for ham.

"Nu sidder jeg også på stilk ligesom blomsterne!" sagde sommerfuglen; "ganske behageligt er det dog ikke! det er nok som at være gift, man sidder fast!" og så trøstede han sig dermed.

"Det er en dårlig trøst!" sagde potteblomsterne i stuen.

"Men potteblomster kan man ikke ganske tro," mente sommerfuglen, "de omgås for meget med mennesker!"

* * *